

тонъ: той я възпѣва — поетъ е станалъ. Тя пакъ пише: „Който е цѣлуналъ първата си братовчедка и мене, за богата се ожени; който е цѣлуналъ двѣтѣ си братовчедки и мене, за милионерка се ожени; а който не е цѣлуналъ никоя жена — поетъ стана.“ Значи, първитѣ двама се оженили, свършили съ материалното, а на третия, който никакъ не е цѣлувалъ, на него тя му казала: „На тебе нѣма какво да жертвувамъ, понеже мене двама сж ме цѣлували, а ти никоя не си цѣлувалъ.“ Той станалъ поетъ, и Мейри Клинтонъ седи като единъ идеалъ въ неговия умъ.

Сега, всичкитѣ нѣща на земята си иматъ свои дълбоки причини. И въ обществения животъ, и въ религиозния животъ, каквото и да вършимъ, то си има причина. Тази причина може да бжде истинска, може да бжде и привидна. Ние може да върваме въ Бога, само за да подобримъ своето положение. То не е една дълбока причина въ насъ. Ние нѣкога може да изповѣдваме безвѣрие, безъ то да е дълбоко въ насъ. Вѣра и безвѣрие, то е днесъ на мода. Азъ съмъ обяснявалъ и другъ пжтъ: когато нѣкой каже, че вѣрва или не вѣрва, азъ опрѣдѣлямъ: вѣрвашъ, защото още не си изгубилъ обекта. Имашъ нѣкой богатъ приятелъ или роднина, очаквашъ отъ него наслѣдство, нали? Ти за него говоришъ съ сладки думи. Ти вѣрвашъ въ него, но единъ день, когато той умре и не ти остави нищо — ти не вѣрвашъ вече въ него. Защо? — Защото обектъ нѣма. Причината на нашата съврѣменна вѣра се дължи на паритѣ.

Христосъ казва: „Онзи, който иска да вързва и развързва...“, може само по два начина: чрѣзъ Любовта и чрѣзъ Мъдростъта — това е идеята, която не е изказана тукъ, въ стиха.

Любовта винаги вързва, тя никога не развързва. Нѣкой казва: „Свободенъ си, ти ходишъ като мечка“, но видишъ нѣкой жена — свързанъ си. Момага, и тя е свободна, но, като роди дѣте, свързала се е; като заплаче въ люлката онова